ustanovení § 19 odst. 1 bod 2. Tento posléz citovaný předpis praví, že úkolem revírní rady jest rozhodovati spory mezi záv. správou a záv. radou (§ 13). S druhé strany jest v § 2 lit. a) zák. z 3. července 1924 č. 170 Sb. ustanoveno, že hornickým soudům náleží výlučně rozhodovati o odvoláních záv. rady nebo záv. správy z výroku revírních rad ve sporech mezi záv. radou a záv. správou (§ 19 zák. č. 144/20).

Z předpisů těchto plyne, že o sporech, jež vzejdou mezi záv. radou a záv. správou z důvodu plnění úkolů záv. rady, a tedy i z důvodu spolusprávy dobročinných zařízení pro dělníky, náleží rozhodovati revírní radě a v dalším postupu hornickým soudům rozhodčím. Vzejde-li takovýto spor o plnění uvedených úkolů, bude otázka, zdali zařízení, jehož spolusprávy se záv. rada domáhá, jest zařízením dobročinným pro zaměstnance, předmětem vlastního sporu, kterýž je povolána rozhodnouti rev. rada, pokud se týče hornický rozhodčí soud. Neboť otázka tato, byť byla z části otázkou právní a nikoli ryzí otázkou skutkovou, nebude v řečeném sporu míti povahu pouhé otázky prejudicielní, neboť nepůjde o rozhodnutí, zda sporné zařízení jest dobročinným zařízením pro zaměstnance v nějakém všeobecně platném smyslu, nýbrž o rozhodnutí, zda jest dobročinným zařízením ve smyslu § 2 č. 7 zák. č. 144/20. Tím však jest již řečeno, že pro samostatné řešení otázky, zda zařízení nějaké jest zařízením ve smyslu cit. zákonného ustanovení, není vůbec místa, a že otázka tato může býti řešena výhradně v rámci sporu o rozsah oprávnění záv. rady dle cit. předpisu, a že tedy může býti řešena jen onou instancí, kterouž zákon povolává k řešení sporu o rozsah oprávnění záv. rady, tedy jedině revírní radou, resp. hornickými soudy rozhodčími. Ale pak jest ustanovení § 2 č. 7, odst. 3 nař. 434/20, pokud řešení uvedené otázky přikazuje do rozhodovací kompetence úřadů báňských, v rozporu se zákonem; jest proto nař. rozhodnutí vydáno úřadem nekompetentním.

č. 6983.

Dávka z nájemného: Rozhodl-li státní úřad finanční pravoplatně, že určitý byt jst trvale od daně osvobozen, je samosprávný úřad při vyměření dávky z nájemného výrokem tím vázán.

(Nález ze dne 19. prosince 1927 č. 2506.).

Věc: Ředitelství státních drah v Hradci Králové proti okresní správní komisi v T. o dávku z nájemného.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Městský úřad v T. vyměřil stěžujícímu si řed. stát. drah platebním rozkazem ze 3. července 1925 dávku z nájemného jako majiteli nově vystavěných domů pro r. 1925. Ředitelství domáhalo se v cestě instanční částečného osvobození od dávky, poukazujíc k tomu, že části uvedených domů jsou užívány def. zaměstnanci dráhy jako naturální byty, z nichž se daň domovní neplatí, a dovolávaje se výn. zfř z 15. dubna 1925, kterým pro byty def. zaměstnanců v uvedených domech povoleno bylo trvalé osvobození od daně činžovní.

Nař. rozhodnutím bylo žádané osvobození odepřeno. — — — — — Stížnost shledal nss důvodnou.

Dle § 3 odst. 2 pravidel o vybírání dávky z nájemného neplatí se dávka z místností, které jsou vzhledem k svému věnování trvale osvobozeny od daně domovní. Rozhoduje tedy objektivní osvobození od daně domovní. Samosprávný úřad může a musí si tuto otázku ovšem prejudicielně řešiti, ale jen potud, pokud o nároku na trvalé osvobození od daně domovní nebylo rozhodnuto výrokem úřadu k meritornímu rozhodnutí o této otázce příslušného, tedy státním úřadem finančním. Bylo-li však tímto úřadem pravoplatně rozhodnuto, že místnost určitá jest trvale od daně domovní osvobozena a ona prejudicielní otázka takto příslušným úřadem meritorně byla rozhodnuta, jest tímto výrokem úřad samosprávný vázán a v důsledku toho a ustanovení § 3 pravidel nemůže pak dotyčné místnosti odepříti osvobození od dávky z nájemného.

V daném případě bylo výn. zř. v Praze z 15. dubna 1925 rozhodnuto, že se povoluje trvalé osvobození od daně domovní pro byty def. zřízenců železničních ve zmíněných domech z důvodu trvalého a výhradného přenechání za nautrální byty, a to od začátku užívání, pokud nenastane změna v užívání dosavadním. Žal. úřad okolnosti této nepopírá a netvrdí zejména ani, že osvobození bylo poskytnuto z pouhé liberality, ani že by skutkové předpoklady pro ono osvobození byly se změnily. Nař. rozhodnutí, které za tohoto stavu pro místnosti trvale od domovní daně osvobozené přes to odpírá osvobození od obecní dávky z nájemného, ocitá se v rozporu s předpisem § 3 dávk. prav. i bylo je proto v základě § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 6984.

Dávka z přírůstku hodnoty: * Převod stavební parcely, které se použije v plné výměře dle stav. řádu přípustné k novostavbě, přestavbě, přístavbě nebo nástavbě budovy obytné nebo budovy k provozu podniku, jest podle § 3 zák. č. 403/22 za předpokladů tam uvedených osvobozen od dávky z přírůstku hodnoty i tehdy, když nabyvatel není osobou, podléhající některé z daní uvedených v zák. č. 102/21.

(Nález ze dne 19. prosince 1927 č. 2860).

Věc: Zdenka a Jiřina S. a B. K. v P. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Smlouvou trhovou ze 4. prosince 1922 prodaly st-lky bankovnímu úřadu min. fin. dům čp. . . . za 660.000 Kč. Během řízení bylo uplatňováno osvobození od dávky ve smyslu § 1 č. 4 zák. z 31. března 1920 č. 209 Sb., ze 17. ledna 1922 č. 45 Sb. a z 21. prosince 1922 č. 403 Sb. Magistrát hl. m. Prahy plat. rozkazem ze 16. prosince 1925 vyměřil dávku, ježto stav. parcela reality čp. . . . . ve lhůtě stanovené zák. č. 403/22 zastavěna nebyla, a určil nabývací hodnotu k 1. lednu 1914 dle smírné dohody. — Podanému odvolání žal. úřad v pořadí instančním nevyhověl. — — — —